

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen ber att få återkomma, denna gång med bildliga framställningar. Till allegorin vill författaren foga att budet från bokhandeln i verkligheten motsvaras av en brevbarare med fotfraktur.

Själv har föreståndaren på sedvanligt krokiga vägar kommit över en engelskspråkig analys med ett antal vägande skäl för att Gud aldrig klarade sin Ph D. Sålunda publicerade Han endast en gång och då på hebreiska, utan referenser och inte i en tidskrift med referenssystem. (Det finns också de som betvivlar att Han skrev verket själv.)

Något etiskt råd blev aldrig tillfrågat om Hans användning av humanmaterial och när försökspersoner inte uppförde sig enligt förväntningarna utslöts de från urvalet. Det vetenskapliga samhället har haft stora svårigheter att reproducera resultaten. På den pedagogiska sidan kom Han sällan till undervisningen utan lät hälsa till studenterna att läsa boken; det finns också uppgifter om att Han lät sin son ta över klassen. Därjämte var Hans tjänstgöringstider högst ojämna och mestadels spenderade på en bergstopp.

För övrigt retar sig föreståndaren denna vecka mest på alla som ständigt måste tala om vad allting »handlar om». I föreståndarens ungdom var det endast böcker, filmer och serietidningar som handlade om något. Allt annat bruk handlar i föreståndarens kritiska ögon om ett rätt irriterande modeuttryck.

Dock blickas han väsentligen av att ytterligare en favoritläkarserie äntligen har återlandat: De flygande australiska doktorerna är tillbaka, detta glesbygdsläkeriets eget hjältepos.

Men vilken okänslig hjärna kläckte egentligen det svenska namnet? Är det manne samma som en gång fick för sig att kalla »Emergency Room» för Cityakuten? Envar måste väl ändå veta i vilka trakter som uttrycket »Doktorn kan komma» redan är inmutat?

Apropå »ER» behåller detta Chicago-sjukhus fortfarande toppplatsen på föreständarlistan, inte minst sedan den skäggige och självständige stjärnkirurgen kom in och satte färg på skådespelet genom sitt tänjande på forskningsetikens gränser.

Avdelningen gränsar till att återkomma.

En allegori

Förutom mitt ordinarie arbete har jag en bisyssla som varubud (springschas). Eftersom budfirmans chef är släkt med min arbetsgivare har jag aldrig haft några svårigheter att ta ledigt, när än behovet av varutransporter uppstår, men jag får själv arbeta in förlorad tid.

Förr var tidsåtgången inget större problem. Jag hade tillgång till en lagom stor och praktiskt inredd varubuss med stark V8-motor och automatväxellåda. Det var bara att slänga in varorna och sticka iväg. Jag var tillbaka innan någon hann märka att jag var borta.

Budfirman har emellertid de senaste åren fått ekonomiska svårigheter, och den bensinlukande varubussen byttes till en stationsvagn med taktäck, fyrcylindrig motor och manuell växellåda. Det tog lite längre tid, särskilt när varorna var för tunga för att rymmas inne i bilen.

Nästa byte blev till en liten personbil med taktäck, men den var opraktisk och fick bytas till en halvcombimodell av samma bilmärke. Lite struligare var det jämfört med den större stationsvagnen, men det gick rätt bra ändå.

Hösten 1995 blev jag och mina arbetskamrater kallade till krismöte, för nu var det slut på pengar till bilar. Från och med oktober var det cykel som gällde. Till cykeln hörde cykelväskor med ett stort antal fack. För godkänd transport måste något fyllas i varje fack. Jag tog för vana att slänga i pennor för att få transporten godkänd. Eftersom cykeln stod utomhus och cykelväskorna inte var avtagbara eller läsbara fick jag plocka i och ur pennorna vid varje resa. Det var lite irriterande.

Det stora bekymret var emellertid att så många varor inte passade i väskorna. Det gick väl an med matvaror, som brukade gå in med försiktig stuvning. Svårare var det med bud från blomsterhandeln och handelsträdgården. Blommor, buskar och träd mådde inte bra. Trots försiktighet blev väskorna ofta jordiga och de var svåra att få rena. Stora säckar med naturgödsel, täckbark och liknande måste surras ovanpå. Särskilt besvärligt var det på byggvaruhuset. Långa brädor och rör fick jag fästa vid cykelramen med hjälp av remmar. Byggsnivorna vill jag helst inte tala om med tanke på min olycksfallsförsäkring.

Efter två och en halv månads slit kom den ljusglimt jag längtat efter. Då fick jag ett uppdrag från bokhandeln. Det gällde två böcker, almanacka, brevpapper, skrivmaskinsband, pennor, radergummin och en del annat. Varje fack fick sin pryl och allt fick plats utan trängsel. Här var en sådan transport, som konstruktören av cykelväskorna hade planerat för!

När jag cyklade tillbaka fylldes jag med glädje, och förebråelser för att jag varit borta så länge mötte jag med ett leende. Jag berättade för alla som ville höra på att cykelväskorna *faktiskt* kunde vara till nytta.

När jag sedan jobbade över på kvällen tänkte jag på mina kolleger, som kanske aldrig skulle få ett uppdrag som jag fått.

Jag begrundade dagens händelser och jag var såååååå lycklig!

Staffan Kvarnes

Lidköping vid Vänerm

